

A Művelődési Ház koncerttermében teltház fogadta, az est házigazdája, Lőrincz György író üdvözölte és volt osztályfőnöke, tanára, **dr. Szakács István Péter** méltatta, faggatta **Farkas Wellmann Éva** költőt, akit a Babeş-Bolyai Tudományegyetem hungarológia szakának friss végzetteként immár a neve elé írt doktori cím is megillet.

Fotó: Kakasy Botond

Az eseten jelenlevők gratulációi természetesen az új titulushoz is szóltak, de az esemény apropója az első verseskötetét kilenc év után követő

második, Az itt az ottal című bemutatása volt.

„Kivételes, ritka költő, aki bevallása szerint a rossz verseket soha nem írja meg” – fogalmazott rövid üdvözlőbeszédében **Lőrincz György** és ezzel a jellemzéssel meg is adta a választ azoknak, akik kíváncsiak voltak a kilencéves hallgatás okára.

Varázsdoboz – mutatta be az előzetesen papírra vetett „házi feladatban” a mindössze (?) 32 verset tartalmazó 50 oldalas kötetet dr. Szakács. Véleménye szerint a szerény mennyiség megszámlálhatatlan csodát rejt.

A „szakrális szavak mágiája” az a tudatosan megteremtett, sajátosan wellmannévás hangulatú, egyedi képekkel, hangulatokkal berendezett lírai univerzum, amelynek alkotója maga a szerző és lakója lehet minden olvasó.

Az is, aki önmagára ismer vagy nem egy-egy sorban, gondolatfüzérben.

A „titkokat ne leld meg” tanácsolta egykoron József Attila, ám nem bűnös az a vándor, aki a felfedezés vágyával szívében barangolja be az ismeretlen világot, hogy annak titkáról fellebbentse a fátylat.

Bújócska kizárva

Érdekes játék, talán játszma, amire a Farkas Wellmann Éva hívja verseinek olvasóját. Érdekes és izgalmas, mint minden játék, annál is inkább, mert bár úgy tűnik, hogy a szerző nem játszik bújócskát, titkait felfedi, mégis, a feszes sorok mögött feszülő érzelmek egyetlen és igazi titka végső soron az övé marad.

A nyitott szívvel olvasó mégsem csalódik: a gondolatok, érzelmek megtalálják őt és a versek tükörré lesznek. Tükörré, amelyben önmagunkat láthatjuk, amiként, akár a költővel történt, ott tétovázunk a boldogság és boldogtalanság mezsgyéjén, bölcsen döntünk vagy éppen a mennyei magasságból zuhanunk a magunk poklának bugyrába.

Megköti magát, hogy kiszabadulhasson

A költő számára a vers, a versírás egy szóban: szó. Kezdetben csak kíváncsiságból, aztán egyre tudatosabban jegyezte el magát a szavakkal és már elismert költőként vallja: „csak szó vagyok, csak szó a vers” (Valami ég e versen át).

A kötött formájú verselést szereti, azt, ahogy a szigorú szabályokban játszi könnyedséggel (legalábbis az olvasónak olybá tűnik) egymásra találnak a rímek.

Ehhez a bravúros, forma- és tartalomötvözéshez van, hogy elég néhány perc, de megtörténik, hogy heteket, hónapokat, de akár egy fél esztendőt is eltart a „rágódás”.

Mint ahogy volt már olyan is, hogy először az utolsó, befejező sorok születtek meg. Így, a végétől az elejére haladva épültek egymásra a verssorok az első rangos szakmai elismerést elhozó és kétszeres kiadást megélt első kötetének (Itten ma donna választ – 2002, 2005) befejező Duett, apokrif költeményében.

Múltja szonett, jelene itt és ott

A „létformája a szonett” kijelentésre cáfolt rá második kötetével Farkas Wellmann Éva, aki ezúttal verseinek nem csak más témát, de más formát is talált.

Köszönetképpen az est közönségének Az itt az ottal kötetéből olvasott fel. A versajándék csak résnyire nyitotta meg az ajtaját annak az egyszerre súlyos és könnyed, taszító és vonzó, nyitott és zárt, de ismeretlenként is ismerős világnak, amelyet a szavakhoz és az élet dolgaihoz is alázattal közeledő, halk, de határozott szavú Wellmann Éva teremtett.

A szerda esti könyvbemutatón jelen levők a vele való személyes találkozás élményével lettek többek, de a költővel való igazi Találkozás jut osztályrészül mindazoknak, akik kézbe veszik és a maguk gyönyörűségére olvasgatják a második, és reménykedünk, nem utolsó verseskötetet.

Farkas Wellmann Éva: Az itt az ottal (2011)
Erdélyi Híradó Kiadó, Kolozsvár
Fiatal Írók Szövetsége, Budapest